

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tczewie oskarżył M. O. i W. E. o to, że: w nieustalonym okresie, jednakże nie wcześniej niż 1 marca 2016 r., a nie później niż 26 kwietnia 2016 r., działając wspólnie i w porozumieniu, będąc osobami uprawnionymi w imieniu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z/s w T., do sporządzania przydziałów na lokale mieszkalne, które zawierały m.in. rodzaj ich własności, przedłożył w Sądzie Rejonowym w Tczewie IV Wydziale Ksiąg Wieczystych, poświadczony notarialnie za zgodność z oryginałem, odpis przydziału lokalu mieszkalnego nr (...) na warunkach spółdzielczo-lokatorskich datowany na dzień 19 grudnia 1991 r., zawierający fałsz intelektualny polegający na wskazaniu na formularzu ww. udziału, że członek spółdzielni (...) nabył spółdzielczo-lokatorskie prawo do lokalu, pomimo, iż wcześniej sporządził przydział lokalu mieszkalnego nr (...), datowany na dzień 19 grudnia 1991 r., dla ww. członka spółdzielni na warunkach własnościowych i nie uchylił się skutecznie od skutków złożonego w ten sposób oświadczenia woli - **tj. o czyn z art. 273 k.k.**

Sąd uznał za udowodnione następujące fakty:

19 grudnia 1991 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w T., reprezentowana przez oskarżonych, wydała przydział lokalu mieszkalnego nr (...), na podstawie którego K. J. (1) uzyskał własnościowe prawo do mieszkania (...) w budynku przy ul. (...). Przydział ten na prośbę wnioskodawcy został anulowany i w jego miejsce wystawiony został kolejny, na podstawie którego K. J. uzyskał prawo do tego samego lokalu, lecz na warunkach spółdzielczo – lokatorskich. Nie zwrócił on jednak pierwotnie otrzymanego dokumentu, jak i formalnie nie potwierdził otrzymania przydziału zmodyfikowanego.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego M. O. – 290v91v, 341, 343v-4
- wyjaśnienia oskarżonego W. E. – k. 341v
- wniosek o przydział mieszkania – k. 140
- przydziały – k. 38-39, 40
- opinia z zakresu badania pisma – k. 80-94, 174-80

20 grudnia 1991 r. K. J. (1) otrzymał klucze do mieszkania, które odebrał jako lokator. Odebrał on także nadpłaty wkładu mieszkaniowego w kwotach 50.190.500 zł i 16.000.000 zł. K. J. (1) przez spółdzielnię rozliczany był jako lokator.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego M. O. – 290v91v, 341, 343v-4
- wyjaśnienia oskarżonego W. E. – k. 341v
- zeznania świadka B. L. – k. 342
- zeznania świadka K. L. – k. 376v
- protokół zdawczo – odbiorczy – k. 140
- uwagi k. 140
- pokwitowanie – k. 304

- wykaz nadpłat – k. 305
- karty kontowe – k. 308-13
- rozliczenia – k. 314-16
- protokół kontroli – k. 336
- raport z kontroli – k. 337-40
- opinia biegłego z zakresu księgowości – k. 486-8

Z czasem K. J. (1) zaczął utrzymywać, iż nie otrzymał informacji o zmianie podstawy przydziału lokalu, wobec czego jest jego właścicielem i złożył wniosek o założenie księgi wieczystej dla spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, do którego dołączył odpis pierwotnego (następnie anulowanego) przydziału. W toczącym się przed Sądem Rejonowym w Tczewie postępowaniu wieczystoksięgowym, na dowód swoich twierdzeń, oskarżeni przedłożyli odpis przydziału lokalu na warunkach spółdzielczo – lokatorskich.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego M. O. – 290v91v, 341, 343v-4
- wyjaśnienia oskarżonego W. E. – k. 341v
- kopia pisma – k. 20

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszystkich wymienionych powyżej dowodów, które ocenił jako wiarygodne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków K. J. (1) i M. J., w których utrzymywali oni, że nie wiedzieli o zmianie formy przydziału, zaś otrzymane od (...) pieniądze stanowiły zwrot kosztów za dokonaną za wiedzą Spółdzielni przebudowę lokalu. W celu weryfikacji powyższych twierdzeń, dopuszczony został dowód z opinii biegłej do spraw księgowości. Stwierdziła ona, że lokal przydzielony K. J. traktowany był jako lokatorski nie tylko w księgowości samej spółdzielni, ale także banku, udzielającego kredytu na budowę budynku. Biegła kategorycznie wskazała także, iż ostatecznie pobrany od K. J. wkład budowlany wynosił 10% kosztów budowy, a więc stawkę dla mieszkania lokatorskiego. Tym samym, zwrot pieniędzy dotyczył nadpłaty wkładu ponad 10% i była to kwota dokładnie tej różnicy odpowiadająca. Także należne opłaty za eksploatację lokalu naliczane były według stawek dotyczących mieszkań lokatorskich. Niewątpliwie jest, że K. J. osobiście odebrał gotówkę (albowiem fakt ten pokwitował), a następnie ponosił opłaty za mieszkanie według stawek lokatorskich – zarówno więc on, jak i jego żona musieli w tej sytuacji wiedzieć, jakie prawo do mieszkania rzeczywiście im przysługuje. W ocenie Sądu, utrzymując odmiennie wskazani świadkowie chcieli – kosztem skazania oskarżonych – uzyskać bezpodstawną w rzeczywistości zmianę prawa przysługującego im do lokalu, a przez to znacznie się wzbogacić. O tym, że K. J. jest w stanie bez wahania posłużyć się kłamstwem w celu realizacji swojego celu, Sąd miał okazję przekonać się bezpośrednio, gdy podczas rozprawy zaprzeczał zachowaniu, którego przewodniczący był naocznym świadkiem, ale które także zostało zarejestrowane przez kamerę. Wobec powyższego, zeznania K. J. i m. J. w ocenie Sądu są niewiarygodne, ukierunkowane na odniesienie partykularnej korzyści.

Reasumując powyższe – wyjaśnienia oskarżonych, w których zaprzeczali oni swojemu sprawstwu i opisali przebieg i swoiste „perturbacje” w przydziale lokalu na rzecz K. J. (1), znalazły pełne poparcie w dowodach z dokumentów i opinii analizującej je biegłej.

O. śnie kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu:

Występek z art. 273 k.k. popełnia ten, kto używa dokumentu określonego w art. 271 (podrobionego lub przerobionego) lub 272 (poświadczającego nieprawdę).

W przedmiotowej sprawie nie doszło do zrealizowania znamienia „użycia” dokumentu powszechnie określanego mianem sfalszowanego – dokument, który przesłali Sądowi M. O. i W. E. był bowiem odpisem autentycznego przydziału, którego treść także odzwierciedlała rzeczywistość.

Wobec stwierdzenia powyższego, należy przyjąć, iż w sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., obligująca do umorzenia postępowania karnego. Ponieważ jednak została ona stwierdzona już po rozpoczęciu przewodu sądowego, zgodnie z dyspozycją art. 414 § 1 k.p.k., Sąd musiał wydać wyrok uniewinniający.

O. śnie kosztów procesu:

Z uwagi na fakt, iż oskarżeni zostali uniewinnieni, to koszty procesu – zgodnie z dyspozycją art. 632 pkt 2 k.p.k. – ponosi Skarb Państwa.